

Az oroszán színeváltozása

Izmok zeuszi villámaiból
 összeöltve vagyok a tökély
 királyi vadja, egy isten örök
 étvágya visszhangzik bennem,
 az eget bezúzza lendülő
 mancsom: szférákon át zúgatom alá,
 s a földre döndítem, hogy fölbillen
 a szavanna és a fellegekig
 fröccsenő gazellavértől a mennybolt
 fölémdermedő hatalmas katicabogár,
 szellemsugárzásában baljós
 elnyugovásom, köröttem glória
 dereng a vadon szagából, a
 láthatárra döglegyekkel függesztem
 álmomat, az idő vasrudakat nevel
 a határtalanból, így tüzi a
 rothadáshoz a lelket, kínjában
 bevicsorog rám a szabadság, kinek
 feslő ínyem volt az imazsámoly,
 bömbölésem isteneket fölbújtó
 fohász, ketrecem óriás pórusain át
 ordítom világgá magamat,
 a pokol rózsaligetéből cirkuszi
 koszorúm, benne az űrt életem
 tölti ki, elábrándozzák az
 idomárok; ostorral égetik rám
 képzeletük brutális csillagképeit
 s a hérosz nyúzókése nyomán
 egész alkonyatra való szégyen
 lángol, míg a menny a bőrömbbe
 öltözik, sörényem rőt záporával
 üzenek olyan őszt, hogy elrozsdál
 az iránytű a költözőmadárban
 és elmállik a csönd —

búzaszemben
 viharzik a titok, áthat csigaházat
 és piramist, őrzöm, főséges vadjaként
 az időnek, de kőbezsibbasztott
 tökélyemen emberfej a szeplő.